

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΓ'

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 25 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1903

ΑΡΙΘ. 17

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. . . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾷ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Μητρ. Διδυμοτείχου ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

Ἡ συνδρομὴ προκαταβάλλεται ἀποστελλομένη πρὸς τὸν ταμίαν.

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ δυνάστης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἱερὰ πορεΐα — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Μοναστηριακαὶ
περιουσίαι ἐν Ἡπείρῳ — Δικαστικαὶ ἀγγελίαι — Παραρτήματα:
«Ὁ χαρακτήρ τοῦ προτεσταντισμοῦ καὶ «Εὐαγγελικὰ διδάγ-
ματα».

ΙΕΡΑΙ ΠΟΡΕΙΑΙ

Δύο προσκυνητῶν ἐλλήνων ὀρθοδόξων ὄμιλοι
κατὰ τὸ πανηγυρισθὲν νῦν ἅγιον πάσχα μετέβη-
σαν εἰς τοὺς ἁγίους τόπους καὶ μετὰ διακοπὴν,
ἐπικρατήσαν ἔτη τινὰ, ἐπανελάβον τὴν ἐκ-
πλήρωσιν ἱεροῦ καθήκοντος, ὅπερ ἐπιβαλλόμε-
νον αὐτοῖς ἐθεώρουν οἱ πατέρες ἡμῶν. Ἐξ Ἀθη-
νῶν, τὸ δεύτερον ἦδη, καὶ ἐκ Σμύρνης τὸ πρῶ-
τον, εὐσεβῶν ὄμιλοι, ζηλοῦντες τὴν πατριὸν εὐ-
λάβειαν, ἐπεσκέψαντο τὴν ἁγίαν Σιών καὶ προ-
σεκύνησαν τὴν γῆν, ἐνθα τὸ μέγα τῆς ἡμετέ-
ρας ἀπολυτρώσεως ὑπερφυῶς ἐτελεσιουργήθη
μυστήριον. Πατριάρχης καὶ πατέρες ὁσιώτατοι
μετὰ στοργῆς καὶ χαρᾶς ἀδελφικῆς ἐδεξιώσαν-
το τοὺς προσκυνητὰς, καὶ μετ' ἐνδείξεων ἀγά-
πης προέπεμψαν αὐτοὺς, ἐπανελθόντας αἰσίως
εἰς τὰς πόλεις, ἀφ' ὧν ἀνεχώρησαν καὶ τυχόν-
τας ὑπὸ συγγενῶν καὶ φίλων ὑποδοχῆς, ὑπομι-
νησκούσης εἰς τοὺς ἐπιλαθομένους παντὸς ἔ-
θους πατρίου τῆς δεξιώσεως, ἧς ἀπέλαυον κατὰ
τοὺς παρελθόντας αἰῶνας καὶ μέχρι πρὸ πεντη-
κονταετίας οἱ ἐπιστρέφοντες ἐκ τῆς ἁγίας πό-
λεως Ἱερουσαλὴμ.

Βεβαίως οὔτε ἐν ἐξαπτερύγοις καὶ συνοδίαις
ιερέων, οὔτε πομπῶδες ὑπεδέξαντο τοὺς ἐπανελ-
θόντας προσκυνητὰς, διότι δύσκολος ἦ, τό γε νῦν,
ἀναβίωσις συνθητῶν παραδόξων νομιζομένων.
Ἐν προγενεστέροις χρόνοις ὁ τίτλος τοῦ προσ-
κυνητοῦ (χατζῆ) ἐθεωρεῖτο τοσοῦτον σπουδαῖος,
ὥστε ὑπῆρχον οἱ ἀναλίσκοντες χρῆμα πολὺ, ἕνεκα
τῆς δυσχερείας τῶν διὰ θαλάσσης συγκοινωνιῶν,
πρὸς κτίσιν τοῦ τίτλου, ὃν καὶ πρίγκιπες καὶ
δοῦκες ἀνελάμβανον, τοῖς ἰδιώταις ἀξιολύμηντον
παρεχόμενοι παρά λειψμα εὐλαβείας πρὸς τὰ κεί-
μενα· πιθανῶς ἐνθυμοῦνται οἱ παρ' ἡμῖν γέροντες
ὅπερ ἀπὸ τῶν ὑπομνημάτων οἱ νεώτεροι γινώ-
σκουσιν ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ μέγας δούξ Κωνσταντῖνος,
ὁ πατὴρ τῆς εὐσεβεστάτης βασιλίσσης τῆς Ἑλ-
λίδος Ὁλγας, ὑπογράφας τῷ 1859 κατὰ τὴν ἐν
Ἱερουσαλὴμ ἐπίσκεψιν ἐν ἐπὶ τούτῳ λευκώματι,
καθῆκον ἱερὸν καὶ τίτλον ἐπίτιμον ἐθεώρησε τὴν
ὑπογραφὴν χατζῆ Κωνσταντῆ ναυάρχου, οὐχὶ
δ' ἑτέρου ὀφθικίου. Καὶ προηγοῦντο ἄλλοτε ἐν
κοσμικαῖς ὁμιγύρεσι καὶ συνελεύσεσιν οἱ προσκυ-
νηταὶ τῶν ἁγίων ἐν Παλαιστίνῃ τόπων καὶ τὸ
ὄνομα προσκυνητοῦ συνώδευε τῇ ἐκφωνήσει τοῦ
ὀνόματος αὐτῶν ἐν πάσῃ ἱερᾷ τελετῇ καὶ δεήσει
καὶ ἱκεσίᾳ καὶ ἐν ἐπισήμοις πράξεσιν. Ἴσως τὰ
τοιαῦτα ἔθνη καὶ πάλιν ἐπανεέλθωσιν εἰς χρῆσιν,
ἐὰν εὐρυνθῇ περισσότερο ὁ κύκλος καὶ πλη-
θυνθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπισκεπτομένων τὴν ἁγίαν
γῆν. Ἐχουσι δὲ λόγον προσκυνήματος οἱ ἐκ τῶν
ἡμετέρων ἐπαρχιῶν καὶ πόλεων ὀρθόδοξοι προσ-

κυνηταὶ σπουδαιότατον ὡς ὀρθόδοξοι καὶ ὡς ὁμογενεῖς. τὴν τε προσκύνησιν τοῦ θεοδέγμονος Τάφου καὶ σκηνωμάτων καὶ σπηλαίων καὶ τοποθεσιῶν ἱερωτάτων, τὴν τε ἐπίσκεψιν πρὸς ἀδελφοὺς ἀγωνιζομένους ἀπὸ αἰώνων, κατὰ τὸ μέτρον ἠθικῶν καὶ ὑλικῶν δυνάμεων, ὑπὲρ τῆς ἀλωδήτου τηρήσεως πατρῶας παρακαταθήκης, ἣν ἐκράτησαν ὑφιστάμενοι στενοχωρίας καὶ κόπους δι' αὐτὴν ἵνα μηδεὶς λάβῃ τὸν στέφανον αὐτῶν.

Οὐδὲ συντρέχουσι νῦν ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ μόνον. Ἀπὸ τῆς δευτέρας τῶν ἀπὸ τοῦ σωτηρίου κηρύγματος ἑκατονταετηρίδων, ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ Μελίτωνος τοῦ Σάρδεων καὶ τοῦ τῆς Φλαντιάδος Ἀλεξάνδρου, ἀπὸ Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως ἕως Ὀριγένους καὶ μέχρι Εὐσεβίου τοῦ πατρὸς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας ἐμαρτύρουν γενεαὶ πολλὰ πιστῶν τὴν πανταχόθεν ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας εἰς Ἱεροσόλυμα συρροὴν οὐχ ὡς πάλαι, τῆς κατὰ τὴν Ἱερουσαλὴμ ἀγλαίας ἕνεκα καταλύειν δ' ἕνεκεν ἱστορίας ὁμοῦ καὶ προσκυνήσεως». Ἐνεκεν ἱστορίας καὶ προσκυνήσεως τοῦ θρόνου τοῦ Κυρίου, καθὼς ὠνόμασεν ὁ προφήτης Ἱερειῖας (γ', 17) τὴν ἁγίαν Πόλιν, μετέβησαν οἱ ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Συμύνης, καὶ ἕνεκα προσκυνήσεως καὶ ἱστορίας καὶ ὁμιλοὶ ἐκδρομῶν ἰδρύθησαν, ἅγιον ἐπιδιώκοντες σκοπὸν, καὶ ἐφημερίδες ἑλληνικαὶ τὸ ἔργον τοῦτο τῶν ἱερῶν πορειῶν, τὸ οὐδέποτε διακοπὴν ἀπὸ τῆς Α' ἑκατοσταετηρίδος ἕως τῆς σήμερον, ἐπλήνεσαν, ἐκ καθήκοντος, παρορμῶσαι πρὸς ἐξακολουθήσιν ὁσίων περιγηήσεων. Οἱ μεταβαίνοντες ἐκ δυσμῶν πρὸς τὴν ἀνατολὴν, ἐξ ἧς ὁ τῆς δικαιοσύνης ἥλιος ἐπιφανεῖς ζωὴν ἐδωρήσατο τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου καθημένοις, εὐκολον ἔχουσι τὴν μετάβασιν, χάρις εἰς τοσαῦτα σωματεῖα συστηθέντα κατὰ καιροῦς ἐν τῇ δυσμικῇ Εὐρώπῃ καὶ λειτουργοῦντα μετ' ἀφοσιώσεως εἰς τὸ ἔργον. Οἱ μεταβαίνοντες ἐκ τῶν ἡμετέρων μερῶν ἀπολαύουσιν εὐκολιῶν τινῶν, καὶ χάρις εἰς αὐτὰς ἐλπίζομεν ὅτι ὁ τῶν προσκυνητῶν ἀριθμὸς αὐξηθήσεται παρ' ἡμέραν.

Τοῦτο δ' ἔστι καθήκον ἡμῶν, ὡς υἱῶν εὐλαβῶς ζηλούντων τὴν τῶν πατέρων εὐσέβειαν, ὡς ἔτι μᾶλλον γειτονευόντων μετὰ τῆς ἁγίας Γῆς ἢ οἱ ἐξ ἀρκτῶν καὶ δυσμικῶν κλιμάτων κατερχόμενοι, οἵτινες ἔχουσι καὶ δυσχερέστερον τὸ ταξείδιον. Ἐὰν δ' ἐκεῖνοι τὴν ἱερὰν ἀναλαμβάνωσι πορείαν ἀψηφούντες κακοπαθείας καὶ στενοχω-

ρίας, ἔδει νὰ λάβωμεν ἡμεῖς ὑπ' ὅσιν ἐκείνων τὸ παράδειγμα. Ἐγένετο, κατ' εὐτυχίαν, τὸ πρῶτον ἢ τὸ δεύτερον βῆμα. Ἐπανῆλθον ὑγιεῖς οἱ προσκυνηταί, ρωννύμενοι σωματικῶς καὶ ψυχικῶς ἐκ τῆς εἰς τὸν πανάγιον Τάφον προσκυνήσεως, διηγούμενοι πᾶν ὅπερ εἶδον καὶ ἤκουσαν, οὔτε ψυχροὶ οὔτε χλιαροὶ τὴν πίστιν, ἴσως δὲ καὶ τινες τούτων ποθοῦντες ἵνα καὶ πάλιν καὶ πολλάκις ἐπισκέψωνται τοὺς ἁγίους Τόπους. Οὔτε ὑλικὴν τινα ζημίαν δύνανται—καὶ μῆτε πρέπει—νὰ προφασισθῶσιν, ἀφοῦ τὸ ταξείδιον ἐκτελοῦσι καθ' ἡμέρας ἁγίας, οὔτε θαλασσίας κακοπαθείας τὸ φάσμα τρομερὸν αὐτοῖς ἐπίκειται. Οἱ πλείονες τῶν ἐπιχειρησάντων τῇ ἱερᾷ πορείᾳ ταύτῃ μετέβησαν βεβαίως εἰς ἐπίσκεψιν τόπων καὶ θαυμάτων πολλῶ μακρὰν τῆς ἑαυτῶν γενετείας ἀπεχόντων, οὔρεά τε σκιόεντα καὶ θάλασσαν ἠχήμεσαν, ἀτέρμονα πολλάκις καὶ ἄξιον διελθόντες τε καὶ πλεύσαντες, κινδύνους καὶ ταλαιπωρίας ὑποστάντες, ὅπως ἴδωσιν ἢ τὰ θαυμάσια προϊόντα τῆς τέχνης ἢ τῆς φύσεως τὰ θαύματα, μαυσωλεῖά τινα καὶ κρεμαστοὺς κήπους καὶ σπήλαια παμμεγέθη καὶ ναοὺς μεγαλοπρεπεῖς καὶ κεκλιμένους πύργους καὶ οἰκοδομὰς οὐρανογείτονας. Ἀλλὰ νῦν μεταβαίνουν εἰς χώραν, ἣν ἐπάτησαν οἱ πόδες τοῦ δι' ἡμᾶς ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ καὶ παθόντος καὶ ταφέντος καὶ ἀναστάντος, εἰς χώραν, ἥς πᾶσα σπιθαμὴ χώματος ὑπομνησκει τὴν πρὸς ἡμᾶς ἄφατον τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπίαν, καὶ λόφοι καὶ κοιλάδες καὶ συστήματα ὑδάτων, ἁγιασθέντα διὰ τῆς θείας ἐπιφανείας, εἰσὶν ὑπομνήματα ἱστορικὰ διδάσκοντα σιωπηρῶς ὅ,τι οὐδαμῶς δύνανται νὰ διδάξωσι μνημεῖα τέχνης ἀνθρωπίνης χρονοβρόχθιστα, δῆλα δὲ τὴν ἐξ αὐτοψίας, οὕτως εἰπεῖν, κατάληψιν τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Καινῆς διαθήκης, ἐμπνέοντα μυστηριωδῶς ὅ,τι οὐδεμία τῶν ἐπὶ γῆς χωρῶν τε καὶ πόλεων δύναται νὰ κατορθώσῃ, θερμὴν ἀφοσίωσιν εἰς τὴν πίστιν τῶν πατέρων ἡμῶν, οὐς ὑπέκαιε διὰ παντὸς αὐτῶν τοῦ βίου ὁ πόθος τῆς προσκυνήσεως τῶν ἱερῶν τοῦ Θεοῦ σκηνωμάτων.

Ἀναζῶσι κατ' εὐχὴν ἄρα τὰ πάτρια ἦθῃ καὶ ἡ πόλις ἡ ἁγία ἔλκει πρὸς ἑαυτὴν καὶ ὁμογενεῖς, ὧν οὐδεὶς ἐπανερχεται θλιβόμενος, ἢ μόνον ἐὰν μὴ βλέπῃ ἑαυτὸν δυνάμενον καὶ δευτέρᾳ νὰ ἐπιχειρήσῃ πορείαν πρὸς τὴν ἁγίαν γῆν. Ἐλπίζομεν ὅτι τὸ παράδειγμα τῶν εὐσεβῶν ὁμογενῶν τῶν ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Συμύνης ἀπελθόντων εἰς τὸ

προσκύνημα τοῦ παναγίου καὶ ζωοδέγμωνος Τάφου θέλει εὖρει καὶ ἐξ ἐτέρων πόλεων μυιτὰς, ὅμιλοι δὲ πολυάριθμοι τὴν Ἱερουσαλὴμ, βραδύτερον δὲ καὶ ἐτέρους ἱεροὺς τόπους, ἡμῖν μάλλον γειτονεύοντας, ἐπισκεπτόμενοι καὶ τὴν δόξαν θέλουσιν ἔχει ὅτι θεαταί τε καὶ προσκυνηταί ἐγένοντο θεοβαδίστων τόπων, καὶ μετὰ συγκινήσεως θέλουσιν ἀναμνησθεσθαι καὶ τόπων καὶ τελετῶν ἐπιβαλλόντων διὰ τῆς θέας καὶ ἀγιαζόντων διὰ τῆς προσψαύσεως τὰς αἰσθήσεις καὶ ψυχῆς καὶ σώματος· καὶ γνώσεων πολλῶν γινόμενοι κάτοχοι οἱ δυνάμενοι θέλουσι διηγέσθαι τοῖς συγχρόνοις καὶ τοῖς ἐπιγιγνομένοις διὰ λόγου καὶ γραφῆς πῶς ἡγιασθῆσαν οἱ τόποι ἐκεῖνοι διὰ τοῦ ὑπὲρ πᾶσαν ἀνθρωπίνην κατάληψιν ἀγιασμοῦ, πῶς δ' ἐδοξάσθῃσαν ἐπὶ μακροὺς καὶ πολλάκις δυσχειμέρους αἰῶνας οἱ τὴν ἀσινῆ φυλακὴν τε καὶ τήρησιν ἐμπειστευμένοι τῶν ἀγίων προσκυνημάτων, πολλὴν συνήθως ἐξ ἀνθρωπίνων λόγων καὶ ἐπὶ δοκιμασίᾳ τῆς ἡμετέρας ἐλπίδος καὶ τῆς πίστεως ὑστερούμενοι καὶ θλιβόμενοι καὶ κακουχούμενοι. Καὶ ἡ πρὸς αὐτοὺς ἄρα, καθὼς ὁμαίμονας ἡμῖν ὄντας, ὅστων ἐκ τῶν ὁστέων ἡμῶν γενομένους, ἐπίσκεψις ἐπιβάλλεται ἡμῖν καὶ λόγῳ ἀβρότητας καὶ λόγῳ γνωριμίας στενοτέρας καὶ λόγῳ φιλοτιμίας προσγενεστέρας. Καλὸν ἵνα λάβωμεν ὑπ' ὅψιν καὶ ἐν νῶ πάντοτε ἔχομεν ὅτι μεῖζονα πρὸς τὴν Ἀγίαν Γῆν εὐλάβειαν ἐπιδείκνυνται οἱ μυλίων χιλιάδας μακρὰν ἡμῶν τε καὶ αὐτῆς οἰκοῦντες καὶ κατὰ χιλιάδας εἰς αὐτὴν μεταβαίνοντες.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Κονονικαὶ ψῆφοι. — Ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς παρελθούσης τρίτης (22 λήγοντος) σκέψις ἐγένετο περὶ πληρώσεως τοῦ μητροπολιτικοῦ θρόνου Ἑρσεκίου, χηρεύσαντος ἕνεκα τοῦ θανάτου τοῦ ἀοιδίου μητροπολίτου Σεραφεῖμ Πέροβικ. Ὅθεν, προταθέντων ὑποψηφίων τῶν πανοσιολ. ἀρχιμανδριτῶν κκ. Εἰρηναίου, καθηγν. τοῦ τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς σχολῆς, Ἀγαθαγγέλου Παπαναστασιάδου, προῖσταμένου Τζιβαλίου, καὶ τοῦ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ μητροπολιτικοῦ συμβουλίου Βόσνης κ. Πέτρου Ζίμονιτς, καὶ γενομένων ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ ναῶ

τῶν κανονικῶν ψήφων, ἐξελέγη μητροπολίτης Ἑρσεκίου ὁ τελευταῖος. Ὁ θεοφιλέστατος ἐψηφισμένος μητροπολίτης Ἑρσεκίου (Ἑρζεγοβίνης) κ. Πέτρος ἐγεννήθη ἐν Γάπροβῳ τῷ 1867. Ἐσπούδασεν ἐν τῇ ἱερατικῇ σχολῇ τοῦ Ρελιέβου καὶ εἶτα ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τοῦ Τσερνοβιτσίου· εὐδοκίμως δὲ τὰς σπουδὰς διανύσας ὑπέδν τὸ μοναχικὸν σχῆμα καὶ διωρίσθη καθηγητῆς, εἶτα δ' ὑποδιευθυντῆς τῆς εἰρημένης ἱερατικῆς σχολῆς. Τῷ 1899 προεχειρίσθη πρωτοσύγκελλος καὶ τῷ 1901 διωρίσθη μέλος τοῦ συμβουλίου τῆς ἱερᾶς μητροπολεως Βόσνης, μετὰ πολλοῦ τοῦ ζήλου ἐκπληρώσας τὰ καθήκοντα αὐτοῦ καὶ ἐπισπασάμενος τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν.

Μητρόπολις Βερροίας. — Ὁ εἰς Βερροίαν ἐξαρχικῶς μεταβὰς πρὸ τινος σεβασμ. μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Ἀθανάσιος δι' ἐκθέσεως αὐτοῦ ἡγγεῖλεν ὅτι αἰσίως ἐπέρανε τὴν ἀναθεθεῖσαν αὐτῷ ἐντολὴν ἐπενεγκῶν πλήρη συνδιαλλαγὴν τῶν ἐν Βερροίᾳ διαφωνουσῶν περὶ τοῦ τρόπου τῆς λειτουργίας τῶν αὐτόθι ναῶν μερίδων τῶν χριστιανῶν καὶ διὰ κανονισμοῦ ἰδιαιτέρου διευθετήσας τὰ τῆς ὁμογενοῦς κοινότητος, ἅπερ ὑπὸ πάντων ἐγένοντο ἀποδεκτά. Ἐπὶ τῇ ἐκβάσει ταύτῃ τῆς ἐξαρχικῆς ἀποστολῆς τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Θεσσαλονίκης ὅ,τε σεβασμ. μητροπολίτης Βερροίας καὶ οἱ τέως διαφωνοῦντες βερροιεῖς ἐξέφρασαν τὰς εὐχαριστίας αὐτῶν τῷ σεβασμ. ἐξάρχῳ, τοὺς πόθους πάντων διὰ τῆς ἐμφρονος διαρρυθμίσεως τῶν αὐτόθι κοινοτικῶν ἀνωμαλιῶν ἱκανοποιήσαντι καὶ ζηλωτῶς ἐπ' ἀγαθῷ τῶν τιμαλφῶν συμφερόντων τῆς πόλεως μοχθήσαντι καὶ τὴν εἰρήνην καὶ ὁμόνοιαν μεταξὺ τῶν χριστιανῶν ἀποκαταστήσαντι. Ἡ ἱερὰ Σύνοδος, ἐν τῇ χθесινῇ αὐτῆς συνεδρίᾳ, ἐνέκρινεν ὅπως ἐκφρασθῇ ἡ τῆς Ἐκκλησίας εὐαρέσκεια τῷ τε σεβασμ. ἐξάρχῳ καὶ τοῖς εὐσεβέσι προκρίτοις τῆς πόλεως Βερροίας ἐπὶ τῇ ἀξιεπαίνῳ πολιτείᾳ, ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς ἄρσιν τῆς ἐν τῇ κοινότητι διαφωνίας.

Μητρόπολις Ροδοπόλεως. — Ὁ πανιερ. μητροπολίτης Ροδοπόλεως κ. Γερβάσιος ἡγγεῖλε τῇ Ἐκκλησίᾳ τὴν αἰσίαν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ἄφιξιν καὶ τὴν ἐγκάρδιον ἐκ μέρους τοῦ ποιμνίου αὐτοῦ ὑποδοχὴν.

Συνεδρία δύο Σωμάτων. — Τῇ παρελθούσῃ δευτέρᾳ συνεκροτήθῃ, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς

Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, κοινῇ τῶν δύο διοικητικῶν τῆς Ἐκκλησίας Σωμάτων συνεδρία.

Ἐφορία τοῦ ἐν Πριγκήπῳ ἐθνικοῦ Ὀρφανοτροφείου.—Μέλος τῆς ἐφορίας τοῦ ἐν Πριγκήπῳ Ὀρφανοτροφείου, ἐκπροσωπῶν ἐν αὐτῇ τὸ Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον, ἐξελέγη κατὰ τὴν κοινὴν συνεδρίαν τῶν δύο Σωμάτων ὁ ἐκ τῶν συμβούλων Ἐξοχ. Γιάγκος βένης Ἰωαννίδης, ἀντὶ τοῦ ἐριτίμου κ. Ἰωάννου Κ. Χατζοπούλου τέως μὲν ἐκπροσωποῦντος τὸ Συμβούλιον, ἥδη δὲ παραμένοντος ὡς ἀπλοῦ μέλους.

Ἐφορία Ζαπτείου ἐθνικοῦ παρθεναγωγείου.—Πρόεδρος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ἐθν. Ζαπτείου παρθεναγωγείου κατὰ τὴν συνεδρίαν τῶν δύο Σωμάτων ἐξελέγη ὁ ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολίτης Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Κωνστάντιος, ἀντὶ τοῦ ἀποχωρήσαντος πανιερ. μητροπολίτου Βάρνης. Μέλος δὲ τοῦ αὐτοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου, ἐκπροσωπῶν ἐν αὐτῷ τὸ Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον, ὁ ἐκ τῶν συμβούλων Ἐξ. Γιάγκο βένης Ἰωαννίδης, ἀντὶ τοῦ τέως τοιοῦτου κ. Ἀλέξ. Γάγκου.

Ἐπιτροπὴ ἀρχιερατικῶν περιουσιῶν.—Μέλος τῆς ἐπὶ τῶν ἀρχιερατικῶν περιουσιῶν ἐπιτροπῆς ἐξελέγη κατὰ τὴν κοινὴν συνεδρίαν τῶν δύο Σωμάτων ὁ ἐκ τῶν ἐριτίμων συμβούλων κ. Κωνστ. Ἀνανιάδης, ἀντικαταστήσας τὸν τέως τοιοῦτον κ. Ἀλέξ. Γάγκον.

Ἐφορία τῆς σχολῆς τῶν γλωσσῶν ἐξελέγησαν, κατὰ τὴν κοινὴν τῶν δύο Σωμάτων συνεδρίαν (τῇ 21 λήγοντος), ὁ σεβασμιώτατος μητροπολίτης Μιτυλήνης κ. Κύριλλος, πρόεδρος, καὶ μέλη οἱ κκ. Εὐστάθιος Εὐγενίδης, Ἀλέξ. Παντζίρης βένης, Βασίλειος Σγούτας, Ἰωάννης Χατζόπουλος, Σόλων Γ. Καζανόδας, ἐκπροσωπῶν ἐν αὐτῇ τὸ Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον, καὶ Θ. Παπαθεοδώρου, τῆς τέως τοιαύτης, συγκειμένης ἐκ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Σάρδεων κ. Μιχαὴλ Κλεοβούλου καὶ τῶν κκ. Γεωργίου βένη Ἀκεστορίδου, Σόλωνος Καζανόδα, Ζαχαρίου Φυτίλη καὶ Θ. Παπαθεοδώρου ὑποβαλούσης παραίτησιν. Ἡ νέα ἐφορία μέλλει νὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργον τὸ ἀνατεθὲν εἰς τὴν ἀποσυρθεῖσαν, ὅπερ κατὰ τὴν ὑπὸ τῶν δύο Σωμάτων ληφθεῖσαν ἀπόφασιν, ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς 18 παρελθόντος νοεμβρίου τοῦ 1902, συνοψίζεται ἐν τοῖς ἐξῆς: ὅπως μεριμνήσῃ κάλλιον 1) περὶ τοῦ καταρτισμοῦ τοῦ προγράμμα-

τος τῆς σχολῆς, συμβουλευομένη καὶ τὰ γνώσεις εἰδικὰς ἔχοντα πρόσωπα, παραλειπομένου τοῦ μέτρου περὶ ἀναζητήσεως ἐξωθεν δωρεὰν διδασκάλων, 2) περὶ τῶν πρὸς συντήρησιν αὐτῆς ἀπαιτηθησομένων πόρων, 3) περὶ τοῦ μέρους ἢ τῆς οἰκοδομῆς, ἐν ᾗ ἐγκαθιδρυθῆσεται αὕτη, καὶ 4) περὶ παντὸς ἑτέρου συναφοῦς θέματος, ἀφιεμένη ἐλευθέρα ἵνα συνεννοηθῇ καὶ μετὰ τῆς ἐφορίας τῆς ἐν Χάλκῃ Ἐμπορικῆς σχολῆς, ἐν ᾗ περιπτώσει ἤθελεν ὑπερισχύσει παρ' αὐτῇ ἡ ἰδέα τῆς οἰκοτροφίας τῶν μαθητῶν, καὶ λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι καὶ μὴ ἐπιτυγχανομένης συνεννοήσεως μετὰ τῆς ρηθείσης ἐφορίας ὑπάρχει καὶ ἕτερος χώρος δυνάμενος ἵνα χρησιμοποιηθῇ πρὸς τὸν ἀνωτέρω σκοπόν.

Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια.—Ἀντὶ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Βοδενῶν κ. Νικοδήμου, παραιτησαμένου τὴν προεδρίαν τῆς ἐπιτροπῆς τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» καὶ τοῦ πατριαρχικοῦ τυπογραφείου, διωρίσθη ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς τρίτης ὁ ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολίτης Διδυμοτείχου κ. Φιλάρετος Βαφειδης, οὗ ἐγνωσμένη ἐστὶν ἡ πρὸς τὸ ἐκκλησιαστικὸν φῦλλον τοῦτο στοργὴ ἀπὸ τῆς ιδρύσεως αὐτοῦ μέχρι τῆς σήμερον.

Συγχαρητήρια.—Ἐπὶ συνόδου ἀνεγνώσθησαν ἥδη πλὴν τῶν τηλεγραφικῶς σταλέντων καὶ γράμματα συγχαρητικά τῶν μακαριωτάτων πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας καὶ Ἱεροσολύμων.

Ἅγιον Μύρον.—Ἀποφάσει συνοδικῇ, ἐνεκρίθη ν' ἀποσταλῶσιν εὐχετικά καὶ εὐχαριστήριοι ἐπιστολαὶ πρὸς τὰς κοινότητας, τὰς συνεισενεγκούσας ὑλικὸν ἐπὶ κατασκευῇ τοῦ Ἁγίου Μύρου καὶ, διὰ τῶν σεβασμ. μητροπολιτῶν, τοῖς εὐσεβέσιν ἰδιώταις, τοῖς διὰ δωρεᾶς ὡσαύτως ὑλικοῦ συντελέσασιν εἰς τοῦτο.

Βασιλικὴ ἐορτή.—Τῇ τετάρτῃ, ἐπὶ τῇ ἀγομένη ἐορτῇ τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως τῶν ἐλλήνων Γεωργίου Α', μετὰ τὴν τελεσθεῖσαν δοξολογίαν ἐν τῷ ἐν Σταυροδρομίῳ ἱερῷ ναῷ τῶν Εἰσοδίων, γενομένης ἐπισήμου ὑποδοχῆς ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς βασιλικῆς ἐλληνικῆς πρεσβείας, διηρμήνευσεν τῷ πρεσβευτῇ τὰς πατριαρχικὰς προσηρσεις ὁ πανοσιολ. Μ. πρωτοσύγκελλος.

Ἐπισκέψεις.—Χθὲς, τὸ πρῶτον ἀπὸ τῆς ὑπὸ τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Ἀνακτος ἡμῶν ἀναγνωρίσεως αὐτοῦ, ἡ Α. Ε. ὁ ἐνταῦθα πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Ἰωάννης Γρυπάρης, ἐν συνοδείᾳ τοῦ Α'

διερμυνέως τῆς πρεσβείας κ. Ἀλ. Ναοῦμ, ἐπισήμως ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην. Ἡ Α. Ἐξ. προὔπαντηθεῖσα ὑπὸ τοῦ πρεσβυτερίου τοῦ πατριαρχικοῦ ναοῦ, ἡγουμένων τῶν πανοσιολ. Μ. πρωτοσυγκέλλου κ. Καλινίκου καὶ Μ. ἀρχidiaκόνου κ. Λαυρεντίου, ὠδηγῆθη εἰς τὸ ἐπίσημον γραφεῖον τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμένου. πατριάρχου, ὅστις ὑπεδέξατο τὴν Α. Ἐξοχ. Μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν εἰθισμένων φιλοφρόνων λόγων ἡ Α. Ἐξοχ. ἀπῆλθε προπεμφθεῖσα τιμητικώτατα. — Σήμερον δὲ πρὸ μεσημβρίας ἡ Α. Θ. Π. ἀπέδωκε τῷ πρεσβευτῇ τὴν ἐπίσκεψιν.

Ὀνομαστικαὶ ἑορταί. — Τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ τῶν Μυροφόρων τὴν ὀνομαστικὴν αὐτῶν ἑορτὴν ἤγον ὁ μακαριώτατος πατριάρχης πρῶν Ἱεροσολύμων κ. Νικόδημος καὶ οἱ πανιερώτατοι μητροπολίται Βοδενῶν καὶ Νευροκοπίου. Ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης τῷ μὲν μακαριωτάτῳ πατριάρχῃ καὶ τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Νευροκοπίου συνεχάρη τηλεγραφικῶς, αὐτοπροσώπως δ' ἐπεσκέψατο τὸν ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολίτην Βοδενῶν — διὰ δὲ τοῦ πανοσιολογ. Μ. ἀρχidiaκόνου συνεχάρη τῷ πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτῃ κ. Νικοδήμῳ, ἐπιτρόπῳ τοῦ παναγίου Τάφου, ὃ συνεχάρησαν δι' ἐπιστολῶν τε καὶ τηλεγραφικῶς οἱ ἐν Ἀντιγόνῃ καὶ Χάλκῃ σχολάζοντες πατριάρχαι, καὶ οἱ μακαριώτατοι Φώτιος Ἀλεξανδρείας, πρῶν Ἀντιοχείας κ. Σπυρίδων καὶ Ἱεροσολύμων κ. Δαμιανός. — Τῇ δὲ προχθὲς, τετάρτῃ, ἑορτῇ τοῦ ἁγίου Γεωργίου, διὰ τῶν ἱερολογ. αὐτοῦ διακόνων ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης εὐξάμενος συνεχάρη πᾶσι τοῖς ἐν τῇ πόλει ἡμῶν ὁμογενέσι τοῖς ἄγουσι τὴν ὀνομαστικὴν αὐτῶν ἑορτήν.

Χοροστασία. — Τῇ κυριακῇ τῶν Μυροφόρων, κατὰ τὴν θεῖαν λειτουργίαν, ἐν τῷ σεπτῷ πατριαρχικῷ ναῷ, συνεχορυστάτησε τῇ Α. Θ. Π. τῷ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ καὶ τοῖς σεβασμ. συνοδικοῖς τὸ πρῶτον ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Μιτυλήνης κ. Κύριλλος. — Τῇ δὲ τετάρτῃ, 23 λήγοντος, πανηγυρίζοντος τοῦ σεπτοῦ πατριαρχικοῦ ναοῦ, συνεχορυστατήσαν τῇ Α. Θ. Π. οἱ σεβασμ. μητροπολίται Ἐφέσου, Νεοκαισαρείας, Σμύρνης, Μιτυλήνης, Λιδυμοεῖχου, Βοδενῶν, Κασσανδρείας, Ἡλιουπόλεως καὶ Καλλιουπόλεως.

Ἐπισκέψεις. — Τῇ δευτέρᾳ ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ὁ Α' διερμηνεὺς τῆς ἐνταῦθα αὐστριακῆς πρεσβείας. Χθὲς δὲ ὁ ἐν Καίρῳ γενικὸς πρῶτος τῆς Ρωσσίας κ. Μαζίμωφ, ἐπὶ τῇ ἀναχωρήσει αὐτοῦ.

Πατριαρχικαὶ προδρόμεις. — Τῇ κυριακῇ, κατὰ τὴν

ἐν Μικροχωρίῳ γενομένην ὑπὸ τοῦ πανοσιολ. ἀρχιγραμματέως τῆς ἱερᾶς Συνόδου εὐλογίαν τῶν μνηστῶν τοῦ ἐκ τῶν γραμματέων τοῦ πατριαρχικοῦ γραφείου ἐλλογίμου κ. Χρήστου Παπαϊωάννου μετὰ τῆς χρηστῆς καὶ λογίμου διευθυντρίας τοῦ αὐτοῦ παρθενωγαγείου δεσποινίδος Σοφίας Κυριακίδου, παρέστη διερμηνεύων τὰς εὐχὰς καὶ προσήσεις τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου ὁ ἱερολ. πατριαρχικὸς διάκονος καὶ γραμματεὺς κ. Ἀπόστολος Τρυφῶνος.

Φιλόμουσος δωρεά. — Ὁ ἐν Μιτυλήνῃ ἀξιότιμος κ. Παναγιώτης Ζαχαρίου ἤγγειλε τῇ ὁμογενεῖ κοινότητι ὅτι δωρεῖται τοῖς ἐκπαιδευτικοῖς καθιδρύμασιν αὐτῆς δισχιλίας λίρας τουρκικὰς.

Ἐκκλησία Ρωσσίας

Ἐπίσκοπος Ἐλισαβετγράδ. — Ἐν τῇ μονῇ Χερσῶνος ἀπεβίωσε τῇ 29 μαρτίου μηνὸς ὁ ἐπίσκοπος Ἐλισαβετγράδ Τύχων, βοηθὸς ἐπίσκοπος τῆς ἐπαρχίας Χερσῶνος, ἐν ἡλικίᾳ πενήτηκοντα καὶ ἐνὸς ἐτῶν. τρώγιμος τῆς ἐν Πετρούπολει θεολογικῆς ἀκαδημίας, ἐχειροτονήθη πρὸ ὀκταετίας ἐπίσκοπος.

Μεταθέσεις. — Ὁ πανιερ. ἐπίσκοπος Σαρατόβου κ. Ἰωάννης, ἐκ τῶν μελῶν τῆς ἱερᾶς Συνόδου, διωρίσθη μέλος τοῦ ἐν Μόσχᾳ συνοδικοῦ γραφείου, παραιτησάμενος οἰκιοθελῶς τὴν διοίκησιν τῆς ἐπαρχίας. Ἀντ' αὐτοῦ δ' ἐπίσκοπος Σαρατόβου καὶ Τσαριτσίνης διωρίσθη ὁ θεοφιλ. ἐπίσκοπος Βόλσκης κ. Ἐρμολόγιος, βοηθὸς ἐπίσκοπος Σαρατόβου.

Κανονικαὶ ψῆφοι. — Τῇ 22 μαρτίου ἐξελέγη ἐπίσκοπος βοηθὸς διὰ τὴν ἐπαρχίαν Νοβογορόδου, ὑπὸ τὸν τίτλον Κυριλόβου, ὁ πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτης κ. Θεοδόσιος, τέως διευθυντὴς τοῦ σεμιναρίου Τούλας.

Ἐκκλησίαι ἐν τῇ διασπορᾷ

Ἑλληνικὴ κοινότης Κάρδιφ. — Ἡ ἐν τῷ Κάρδιφ τῆς Ἀγγλίας ὁμογενὴς κοινότης, ἔχουσα καὶ ἴδιον ναόν, τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Νικολάου, ἐξητήσατο προσφάτως ὅπως ὑπαχθῇ ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Οἰκουμ. πατριαρχικοῦ Θρόνου. Ἡ ἱερὰ Σύνοδος, ἐν τῇ συνεδρίᾳ αὐτῆς τῆς τρίτης, ἐνέκρινεν ἵνα ζητηθῶσιν ἀπὸ τῆς εἰρημένης κοινότητος πλείονες καὶ σαφέστεραι περὶ τῶν κατ' αὐτὴν εἰδήσεις.

ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑΚΑΙ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΙ ΕΝ ΗΠΕΙΡΩ

«Οὐδὲν ἦν τῶν νόμων καὶ τὰ ἦθῃ φυλακτέον, τὰ γε ὅταν πάτρια καὶ τάχα πονεῖς πρεσβύτερα καὶ τῶν νόμων αὐτῶν, τὰ δὲ χθιζὰ ταῦτα καὶ πρῶτα τὰ νῦν εἰς ἅπαντα εἰσδηγμένα πόλιν οὔτε πάτριον ἡγνέον, καὶ τάχ' οὐδὲ ἔθῃ τὸ σύνολον».

[ΙΕΡΟΚΛΕΟΥΣ πῶς πατρίδι χρηστέον 4].

Ἀναγνόντες ὥραιοι καταναγκαστικῆς ἀπεργίας τὰ ἀνωτέρω καὶ ἐν νῷ ἔχοντες ἀείποτε ὥστε καὶ οἱ πάσχοντες κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὡς πιστῶ κτίστη, παρατιθέσθωσαν τὰς ψυχὰς ἑαυτῶν ἐν ἀγαθοποιίᾳ καὶ βουλόμενοι δὲ, κατὰ τὸ γραφικὸν τοῦτο λόγιον, ἐν ἀγαθῷ.

ποιᾶ παρατιθέναι τὴν ψυχὴν ἡμῶν, ἐσκειψάμεθα κατὰ πόσον ἡ σήμερον πέριξ ἡμῶν παρατηρουμένα καὶ πολλαχοῦ κρατοῦσα τάξεις, ἐπὶ τε τῶν ἱερῶν καὶ ἐκπαιδευτικῶν ἡμῶν καταστημάτων, ὡς ζητεῖ καὶ ὁ βαρυσήμαντος πρότασις τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κ. Ἰωακείμ, περὶ τῆς χωλαινούσης ἐν ἡμῖν καταστάσεως ἐν γένει ὡς τε ἔθνει καὶ θρησκευτικῇ κοινωνίᾳ, συνάδει πρὸς τὴν σοφὴν ταύτην ρήτραν, πᾶν ἄλλο εὖρομεν ἀτυχῶς ἢ τὴν φυλακὴν τῶν πατρίων ἡθῶν, ἐξ ὧν ἀπέρρευσαν οἱ νόμοι. Ἡμέραν παρ' ἡμέραν τὰ ἡθῆ τὰ πάτρια ἐκλείπουσι καὶ ἀντ' αὐτῶν ὑπείσέρχονται λάθρα τὰ ξένα καὶ ὀθνεῖα, οὕτως ὥστε ἀντιστρόφως ἡθῆ καὶ νόμοι βαίνουσιν· διότι ὅ,τι τὰ πάτρια ἐπιβίλλουσι καὶ δὴ ὡς νόμοι εἴτε ἐγγραφοὶ εἴτε ἀγραφοὶ καθιέρωσαν, τοῦτο ἀνταναιροῦσι τὰ νεώτερα συστήματα καὶ ἐξαφανίζουσιν.

Ἐὰν οἱ νόμοι ὑφίστανται ἢ ἐγένοντο, φυσικώτατα ἐτέθησαν ὅπως τὰ μὲν καλῶς κείμενα κατοχυρώσωσι, τὰ δὲ κακῶς μετατρέψωσι εἰς ἀγαθὸν διὰ τῆς ἀναστολῆς καὶ ἀναχαιτίσεως ὡς εἰπεῖν τοῦ ρεύματος αὐτῶν. Καὶ τῷ ὄντι, ἐὰν οἱ νόμοι ἐγένοντο, ἐγένοντο διότι προϋπῆρχον τὰ ἡθῆ καὶ ἔθιμα τῶν ἀνθρώπων, ἅπερ ὑπέδειξαν ἢ μᾶλλον ἐπέβαλλον τοῖς ἀρμοδίοις τὴν ἀνάγκην τοῦ κατ' ἀρετὴν αὐτῶν εἰς ἐν ἢ πολλὰ μέρη μετὰ τῶν θετικῶν ἢ ἀρνητικῶν αὐτῶν ἀποτελεσμάτων, ἐφ' ᾧ ἐδικαιούτο νὰ γράφη ὅπως ἐγραψεν ὁ σοφὸς Ἱεροκλῆς ὅτι «τὰ ἡθῆ ὄντως πάτρια καὶ τάχα που πρεσβύτερα καὶ τῶν νόμων αὐτῶν».

Ταῦτα σχόντες ὑπ' ὕψιν καὶ νομίζοντες ὅτι ὅταν τίθενται ἀπεριφράστως πρὸ τῶν ὁμμάτων τοῦ κόσμου καὶ στηλιτεύωνται τὰ κακῶς κείμενα, ἀναγρίφονται δὲ τὰ μέτρα ὅ γαπερ συντελοῦσιν εἰς τὴν τοιάνδε ἢ τοιάνδε βελτίωσιν καὶ προκοπὴν πάντων τῶν ἐθνικῶν καὶ ἱερῶν ἡμῶν καταστημάτων, καὶ διὰ τοῦ μέτρου τούτου τελεσιουργεῖται τι ἐν ἡμῖν, ἢ διασώζεται τοῦλάχιστον ἐκ τοῦ ναυαγίου ἔστω καὶ σάνις τις, ἐνομίσσαμεν λυσitelές ἅμα καὶ πρόσφορον βραχεία τινὰ διὰ τῆς «Ἐκκλησιᾶς Ἀληθείας» νὰ γνωρίσωμεν τοῖς τε ἐγγύς καὶ τοῖς μακρὰν, ὅπως ἢ βελτίωσις τις ἐπέλθῃ, ἢ νόμοι συνταχθῶσι περιχαρακώνοντες τὰ ὑπολειφθέντα καὶ διασώζοντες αὐτὰ ἐκ τῶν γαμψῶν ὀνύχων τῆς πλεονεξίας, ἢ τέλος τὸν πρω-

ταίτιον τὸν δόντα τὸ σύνθημα ἢ ὠθήσαντα, κατὰ δυστυχίαν, εἰς τὴν ἀπώλειαν τόσον ἐθνικὸν πλοῦτον καὶ τόσην περιουσίαν σημαντικὴν, προελθοῦσαν ἐκ τῶν ἱερῶν ἡμῶν ἡθῶν καὶ δημιουργηθεῖσαν ἐκ τῶν ἀγνῶν ἐθίμων τοῦ ἡμετέρου γένους, στηλιτεύσῃ ὁ ἐνωτιζόμενος τὰ κατὰ τὴν ὀλεθρίαν ταύτην φορὰν, καὶ, ἐὰν καιρὸς τις εὐπρόσδεκτος τυγχάνῃ πρὸς ἐπαναφορὰν εἰς τὴν προτέραν αὐτῶν τάξιν, μὴ ὀκνήσῃ τό γ' ἐπ' αὐτῷ ὁ ἐνδιαφερόμενος—καὶ ἐνδιαφερόμενος εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην ἣν, ἐστὶ καὶ ἔσται σύμπαν τὸ Γένος ἡμῶν—πᾶσαν νὰ καταβάλλῃ ἐνέργειαν πρὸς διάσωσιν καὶ προστασίαν, ἐπιδιώκων διὰ παντὸς θεμιτοῦ μέσου τὴν ἀναστήλωσιν αὐτῶν εἰς τὸ πρόσθεν καθεστῶς τὸ κάλλιστα δοκιμασθὲν κατὰ τοὺς μαύρους χρόνους τῆς ἀπαιδευσίας καὶ τοῦ χειμῶνος, ὃς δριμύς εἶχεν ἐνσκήψει ἐπὶ τῶν τάλαιπῶρων ἐκείνων σκηνωμάτων, τῶν διασωσάντων καὶ θρησκεῖαν καὶ ἐθνισμόν μεθ' ὅλας τὰς ἐλλείψεις ὅσας οἱ σημερινοὶ καλοθεληταὶ ἐξευρίσκουσι, διὰ τῆς ὑπὸ τῶν λεπτεπιλέπτων αὐτῶν χειρῶν γενομένης ἀναδιφήσεως τῆς λεγομένης ἱστορίας, μονομερῶς πολλάκις κρινούσης καὶ σφάλματα μόνον παρουσιαζούσης.

Α'

Πρόκειται περὶ μονῶν ἢ μοναστηρίων, σκηνωμάτων δηλουσῶν ἱερῶν ἀφιερωθέντων εἰς δοξολογίαν τοῦ Θεοῦ καὶ φροντιστηρίων* ἄλλως καλουμένων καὶ σεμνείων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, μακρὰν τῆς τύρβης τῶν ἐγκοσμίων, ἐν ὧρεσιν ἰδρυθέντων καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὁπαῖς τῆς γῆς, ἐνθα κακουχούμενοι καὶ δεινὰ μυρία ὑφίστάμενοι οἱ ἐν αὐτοῖς ὑπηρετοῦντες μοναχοί**, κύριον σκοπὸν ἔθεντο πρὸς τε τῇ σωματικῇ αὐτῶν δουλαγωγίᾳ καὶ κακουχίᾳ, τὴν διάσωσιν καὶ περιθρίγκωσιν τῆς ἀμώμου ἡμῶν ὀρθοδόξου χριστιανικῆς πίστεως, καὶ τὴν ψυχικὴν αὐτῶν ὠφέλειαν, ἀλλὰ καὶ τὴν διὰ θεμιτῶν μέσων προσεπαύξῃσιν καὶ καλλιέργειαν τῆς εἴτε κινή-

* Φροντιστήριον, διατριβὴ ἢ μοναστήριον, ὅπερ ἄττικοι σεμνεῖον καλοῦσι. . . . Ἐν ἐκάστη δὲ οἰκίᾳ ἱερὸν, ὃ καλεῖται σεμνεῖον καὶ μοναστήριον, ἐν ᾧ μυούμενοι τὰ τοῦ σεμνοῦ βίου μυστήρια τελοῦνται [Μεγ. Ἑτυμολ.].

** Παρὰ τὸ μόνον Θεῷ προσεύχεσθαι· ἢ παρὰ τὸ μόνον ἄχῃ ἔχειν ἤγουν λύπας.

τῆς εἴτε ἀκινήτου ὑλικῆς τῶν μονῶν—ἢ κάλλιον εἰπεῖν τοῦ οἴκου αὐτῶν—περιουσίας. Χρηστοὶ καὶ ἐνάρετοι οἱ πρῶτοι ἰδρυταὶ τῶν μονῶν, χρηστότεροι κατὰ πάντα καὶ ἐναρετώτεροι οἱ τούτων διάδοχοι, οἵτινες στοιχοῦντες τῷ παναρχαίῳ ἐκείνῳ γνωμικῶ ἀξιώματι, καθ' ὃ «οὐχὶ τὸ κτήσασθαι τὰ ἀγαθὰ χαλεπὸν οἰόμενοι ἀλλὰ τὸ τηρῆσαι», ἐτήρουν τὴν παρακαταθήκην ταύτην δίκην κόρης ὀφθαλμοῦ καὶ εἰργάζοντο ἀνενδότως ἵνα προσανξήσωσι τὸ ἐμπιστευθὲν αὐτοῖς τάλαντον, κατὰ τὴν εὐαγγελικὴν παραβολὴν φαινόμενοι κατὰ πάντα δοῦλοι πιστοὶ καὶ ἀγαθοί.

Παρὰ τὰς ἐπιπροσθούσας μεγάλας καὶ σφοδρὰς θυέλλας, παρὰ τὰς δυσμενεῖς περιστάσεις, αἵτινες ἐνέσκηψαν ἐν τῷ κλίματι τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν ὀρθοδόξου ἔθνους, τὰ μοναστήρια ταῦτα ἵσταντο ὡς τόσαι φωτοβόλοι ἐστὶαι θερμαίνουσαι τοὺς πέριξ ἐν ἀκτίνι μέζοντες ἢ ὅσον ἡδύνατό τις νὰ ὑποθέσῃ· ἡ τῶν μοναχῶν πολιτεία, ἡ ταῖς χρεαίαις τῶν ἀνθρώπων ὑπηρετοῦσα, ἡ παρέχουσα τοῖς πᾶσιν εὐεργεσίαν ἀνεξαρτήτως θρησκευματος καὶ φυλῆς, εἶχε κατακτήσει τὴν ὑπόληψιν καὶ συμπάθειαν τῶν κρατούντων ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ παρέχεται αὐτοῖς ἀμέριστος ἡ εὐνοία καὶ δι' ὑψηλῶν αὐτοκρατορικῶν καὶ βεζυρικῶν ἐγγράφων νὰ κατοχυρῶνται τὰ δίκαια αὐτῶν καὶ εἰς πολλὰ ἐξ αὐτῶν καὶ ἀσυνδοσία ἔτι, ὑψηλῇ ἐπινεύσει, νὰ παρέχεται. Ἡ παροιμιώδης τῶν μοναχῶν φιλοξενία ἐγένετο λαϊκὴ παροιμία καὶ ἐάν ποτε ἐγίνετο ἡ ἐτελεῖτο ἀφειδῆς τις μεγιστάνων δοχὴ ἢ ἐστίασις ἐκηρύσσετο τοῦτο ὡς παροχὴ μοναστηριακὴ. Οἱ τε βυζαντινοὶ αὐτοκράτορες καὶ οἱ ἐνδοξοὶ σουλτάνοι μετὰ πολυλῆς τῆς στοργῆς περιέβαλλον τὰ ἱερὰ ταῦτα κέντρα καὶ ἄφθονα παρείχον αὐτοῖς τὰ εὐεργετήματα. Τοὺς μοναχοὺς ὡς ἐγκαταλιπόντας τὸν κόσμον καὶ ζητοῦντας τὰ τοῦ Θεοῦ, ὡς ἀδιαλείπτως εὐχομένους ὑπὲρ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ διατελούντων καὶ τὸν πολὺπλαγκτον ἐν αὐτῷ βίον διανούντων, ἐνόμιζον ὡς ὑπερφυσικά τινα ὄντα καὶ διὰ πολλῆς ἡγῶν τιμῆς οἱ ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου μεγιστάνος μέχρι καὶ τοῦ ἐλαχίστου ἀστοῦ. Ἐντεῦθεν νομίζομεν ἐξηγεῖται διατὶ πολλὰ κτήματα ἔμειναν ἄγραφα εἰς τὰ δημόσια γραφεῖα καὶ διατὶ αἱ ἄπειροι ἐκτάσεις τῆς γῆς αἱ ἀφιερούμεναι παρ' ὁμογενῶν τε καὶ ἀλλογενῶν εἰς τὰς ἱερὰς μονὰς δὲν εἶχον λάβει τὴν δέουσαν

νομιμότητα ἐναντι τῶν ἐπισήμων τοῦ Κράτους γραφείων. Οἱ εὐσεβεῖς δωρηταὶ, οἰοιδήποτε καὶ ἂν ἦσαν, δὲν ἀπέβλεπον δωροῦντες τὰς γαίας αὐτῶν εἰς τὸ νὰ ἐξασφαλίσωσι τὸ μοναστήριον διὰ συμβολαίου, ἀλλ' ἤρκοῦντο νὰ βλέπωσιν ἢ μαυθάνωσιν ὅτι ὁ εὐσεβὴς αὐτῶν σκοπὸς ἐξεπληρώθη ἢ ἐκπληροῦνται, συνετελέσθη ἢ συντελεῖται, παρεχομένου, δηλοῦν, τοῖς πεινῶσιν ἄρτον, τοῖς διψῶσιν ὕδατος, τοῖς πάσχουσι περιθάλψεως, τῶν φερνῶν ταῖς ἐν ὥρᾳ γάμου παρθέναις, τοῖς γέρουσι καὶ ἐξηντημένοις καὶ ἀνικάνοις πρὸς ἐργασίαν τῶν πρὸς τὸ ζῆν χρησίμων, τοῖς ἀπόροις παισὶ καὶ ἐφήβοις πρὸς τὴν ὑλικὴν τροφὴν καὶ τῶν μαθημάτων τῆς πνευματικῆς ὑγιαινούσης διδασκαλίας καὶ καθεξῆς· οὕτως ὥστε ἡ εὐεργετικὴ αὐτῶν δράσις ἐπεξετείνετο εἰς κύκλον ἐνῤν, ρώμην τε καὶ σθείος παρέχουσα πνευματικὸν καὶ ὑλικὸν πᾶσι τοῖς προσπελάζουσιν αὐτοῖς. Ἡ εὐαγγελικὴ καὶ σεμνὴ τῶν μοναχῶν πολιτεία, ἡ διηνεκὴς αὐτῶν πρὸς τὸν Ὑψιστον προσευχὴ καὶ ἡ παραδειγματικὴ ἐν τῷ κόσμῳ διαπόρευσις, ἐξησφάλιταν οὕτως εἰπεῖν ὑπὲρ αὐτῶν πάσας τὰς συμπαθείας πάντων τῶν αὐτοῖς συνοίκων λαῶν. Δὲν παρουσιάζονται ἐν ἡμῖν τὰ τῆς ἐσπερίας λήξεως τερατουργήματα καὶ ἡ ἀκατάληπτος ἐκείνη διαγωγὴ, ἥτις ὡς ἀναγομένη εἰς ἄλλον κύκλον ἔχει καὶ διάφορα τὰ ἐλατήρια καὶ τοὺς σκοποὺς αὐτῆς. Παρ' ἡμῖν ἐπικρατεῖ ἀφοσίωσις, μετ' ἐπιγνώσεως, πρὸς τὴν πίστιν τῶν πατέρων ἡμῶν, ἡ σεμνότης τοῦ βίου, ἡ προσευχὴ, ἡ νηστεία, ἡ ἀποχὴ ἢ ἐπαινετὴ ἀπὸ πολιτικῶν μεταπτώσεων καὶ μεταλλαγῶν, οὐδὲν πλέον οὐδὲν ἔλαττον ἢ αὐτὸ τοῦτο βίος πνευματικὸς, βίος εὐεργετικὸς.

(Ἔπεται συνέχεια).

ὁ Καθολικὸς ΛΕΟΝΤΙΟΣ

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ἡ Εὐγενία Παναγιώτου Σαρηγιαννάκη, τὸ γένος Βάττη, χριστιανὴ ὀρθόδοξος ὑπήκοος ὁθωμανῇ, ἄνευ ἐπιτηδεύματος, καὶ κάτοικος Φαναρίου Κων]πόλεως, ἥδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον δευτέραν, καὶ ὥραν 2 εὐρωπαϊστὶ μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀν-

τιπροσώπου, νομίμως διορισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ δικαστηρίου, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἐαυτοῦ συζύγου Παναγιώτου Σαρηγιαννάκη, χριστιανοῦ ὁρθοδόξου, ὑπηκόου ὁθωμανοῦ, μηχανικοῦ ἀτμοπλοίων καὶ κατοικοῦ Φαναρίου, ἐπὶ δικάζει. Ἀλλως ἢ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ περὶ διαζυγίου θεωρηθῇσεται ἐρήμην αὐτῆς.

Ἡ παροῦσα κλήσις δημοσιευθῇσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νέας Ἑφημερίδος».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 24 μαρτίου 1903.

Ὁ πρόεδρος

† Ὁ πρ. Δρυϊνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

3

Ὁ γραμματεὺς

ΑΡΜΟΔΙΟΣ Δ. ΧΑΜΟΥΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΟΡΥΤΣΑΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί.

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθμ. 951 καὶ ὑπὸ χρονολογίαν 8 νοεμβρίου 1902 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Φανῆς Σωτ. Πλέκη, τὸ γένος Ναοῦμ Ντούμα, κατοικοῦ Μοσχολέως, ὑπηκόου ὁθωμανῆς ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην.

Κηρύττει διαλελυμένον τὸν μετὰ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου Σωτηρίου Χρ. Πλέκη.

Διατάσσει τὴν τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδομένου φύλλου «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» δημοσιεῦσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ

Ἐπιτίθῃσι τῷ ἐναγομένῳ Σωτηρίῳ Χρ. Πλέκῃ τὰ δικαστικά ἐξόδα καὶ τὰ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως, τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων καὶ τῶν διαζευκτικῶν ἐγγράφων, συμποσούμενα μὲν εἰς γρόσια τριακόσια (ἀρ. 300) προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη.

Ἐν Κορυτῶν, τῇ 13 μαρτίου 1903.

Ὁ πρόεδρος

† Ὁ Κορυτῶν ΦΩΤΙΟΣ

Ὁ γραμματεὺς

Β. Α. ΠΟΥΛΙΑΣ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί, Δέχεται τὴν ὑπ' ἀρ. πρωτ. 8478 καὶ ἡμερ. 13 νοεμβρίου 1902 ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Μαρίας Ζαχαρίου κατοικοῦ Φερί-κιοῦ (Κων)πόλεως ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύσσει τὸν ἐν τοῖς διαδίκαις ὑφιστάμενον γάμον διαλελυμένον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου Ζαχαρίου Κουρατζόγλου, ὁρμωμένου ἐκ Κόκεσας τῆς ἐπαρχίας Ἰκονίου, ἥδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, κατοικίας καὶ ἐπαγγέλματος,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κων-

σταντινουπόλεως» δημοσιεῦσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ

Ἐπιτίθῃσι τῷ ἐναγομένῳ Ζαχαρίῳ Κουρατζόγλου, ὡς ἡτηθέντι ἐν τῇ δίκῃ, τὰ δικαστικά ἐξόδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, ἀνιόντα μὲν εἰς γρόσια ἐξακόσια πενήκοντα (ἀριθμ. 650) προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 27 φεβρουαρίου 1903

Ὁ πρόεδρος

† Ὁ πρῶν Δρυϊνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

1

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ὁ Πρόεδρος μάγειρος Καστρινῆς, χριστιανὸς ὁρθόδοξος, ὑπὸ τῆς ὁθωμανῆς, μάγειρος τέως τὸ ἐπάγγελμα καὶ κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως, ἥδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, προσκαλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον δευτέραν καὶ ὅρην δευτέραν εὐρωπαϊστὶ μ. μ. μετὰ παρελευσιν τριάκοντα καὶ μίξ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου, νομίμως διορισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ δικαστηρίου, ὡς ἐναγομένος ὑπὸ τῆς ἐαυτοῦ γυναικὸς Χρυσάνθης Προδρόμου, τὸ γένος Παύλου Τσιγγλίδου, χριστιανῆς ὁρθοδόξου, ὑπηκόου ὁθωμανῆς, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης καὶ κατοικοῦ Σιρκετζή Κωνσταντινουπόλεως (Δεμίρ-καπού), ἐπὶ δικάζει. Ἀλλως ἢ κατ' αὐτοῦ περὶ διαζυγίου ἀγωγὴ θεωρηθῇσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλήσις δημοσιευθῇσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 18 μαρτίου 1903.

Ὁ πρόεδρος

† Ὁ πρῶν Δρυϊνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

2

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί, Δέχεται τὴν ὑπ' ἀρ. πρωτ. 6758 καὶ ἡμερ. 23 σεπτεμβρίου 1902 ἀγωγὴν τῆς Θεοδοσίας Μ. Καραμάνου ὡς νόμιμον καὶ βάσιμον,

Καταδικάζει τὸν ἐναγομένον Μιχαὴλ Καραμάνον μάγειρον ὅπως καταβάλλῃ ἐπ' ἀόριστον τέσσαρα (ἀρ. 4) μετζίτια κατὰ μῆνα τῇ ἐναγούσῃ λόγῳ διατροφῆς αὐτῆς τε καὶ τοῦ κοινοῦ αὐτῶν τέκνου,

Κηρύττει τὴν παροῦσαν ἀπόφασιν προσωρινῶς ἐκτελεστέαν.

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδομένων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου» δημοσιεῦσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ

Ἐπιτίθῃσιν ἐξ ἡμισείας ἀμροτέροις τοῖς διαδίκαις, ὡς συζύγοις, τὰ δικαστικά ἐξόδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνερχόμενα μὲν εἰς γρόσια τριακόσια ἐξήκοντα τρία (ἀρ. 363) προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 27 φεβρουαρίου 1903

Ὁ πρόεδρος

† Ὁ πρῶν Δρυϊνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

2

Ὁ ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ